Den eneste Vei til Salighed.

En Forklaring

over Begyndelseslæren i „Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke."

af

Lorenzo Snow,

een af de tolv Apostler.

Den, som dømmer, forend han hører, er ikke viis.

Der ere visse Grundsætninger fastsatte af Gud, hvilke, dersom de retteligen forstaaes og iagttages, ville sætte Mennesket i Besiddelse af aandelige Kundskaber, Gaver og Velsignelser. I Verdens tidligere Dage saavel som i Apostlernes, kom Folk i Besiddelse af aandelige Kræfter og forskjellige Forrettigheder ved at faae Kundskab om og ved at iagttage visse Forskrifter, givne af Herren; som for Exempel Abel, der han erholdt Underviisning om, at offre Herren Offer var en af Gud indstiftet Anordning, hvorved Mennesket kunde erholde Velsignelser, gav sig til at iagttage Anordningen og udførte Offringen, hvorved han erholdt herlige Aabenbarelser af den Allerhøieste.

Da Menneskene, som levede før Syndfloden, havde fordærvet sine Veie, og Tiden nærmede sig, at Ødelæggelsen skulde komme over dem, aabenbarede Herren Maaden, hvorpaa de Retfærdige kunde undkomme. Følgelig vare Alle, som forstode og benyttede sig af det anviste Middel, sikkre paa at blive frelste.

Josva, forend han kunde bemægtige sig Jericho, maatte iagttage visse af Gud foreskrevne Forholdsregler. Efter at han havde udført, hvad Gud havde paabudt, faldt Staden strax i hans Besiddelse. (Josva 6te Cap.)

Naaman, Høvdingen for Asfyrernes Hær, plaget af Spedalskhed, havde hørt om Propheten Elisa og henvendte sig til ham for at blive helbredet. Propheten, oplyst af den Hellig-Aand, som er Guds Sind, sagde Naaman, at dersom han vilde toe sig (eller neddyppe sig) syv Gange i Jordanen, skulde han vorde reen. Naaman tænkte først, at dette var et alt for simpelt Middel, blev misfornøiet og tilbøielig til ikke at benytte det; men efter nøiere Overveielse ydmygede han sig, og rettede sig efter Forskriften, og see! den lovede Velsignelse paafulgte. (2 Kong. 5te Cap.)

Under den mosaiske Huusholdning blev Syndernes Forladelse erholdt paa samme Maade som ovenanført, nemlig ved at adlyde givne Forskrifter. Et Dyr skulde føres frem for Døren af Forsamlingens Tabernakel af den Person, som ønskede at erholde Syndsforladelse, og derpaa offres paa en særegen Maade; naar dette var gjort, paafulgte den lovede Velsignelse.

Da Evangeliets Huusholdning var indført, erholdtes ogsaa Gaver og Velsignelser paa en lignende Maade, nemlig ved at adlyde visse fastsatte Betingelser. Herren bestemte visse Handlinger, og lovede Alle, som vilde iagttage dem, visse særegne Forrettigheder; og naar disse Handlinger bleve nøiagtigen udførte, var man vis paa at faae de lovede Velsignelser.

Nogle have den taabelige Indbildning, at Gaver og Velsignelser under Evangeliets Huusholdning ikke erholdes

ved Iagttagelsen af ydre Handlinger, eller udvortes Gjerninger, men blot formedelst Tro og Omvendelse, aandelige Virkninger i Sindet, uafhængige af udvortes Foretagender. Men dersom vi lægge tilside Traditioner, Overtro og de af Menneskene indførte Troesbekjendelser og Systemer, og betragte Guds Ord, ville vi snart opdage, at udvortes Gjerninger og ydre Ordinantser vare under Evangeliets Huusholdning uadskilleligen forenede med indvortes Gjerninger, saasom Tro og Omvendelse. Som Beviis herpaa vil jeg anføre følgende Bemærkninger. Jesus siger: „Hvorfor kalde I mig Herre, Herre! og gjøre ikke hvad jeg siger?" (Luc. 6, 46.) „Den, som hører mine Ord og gjør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Huus paa en Klippe." (Matth. 7, 24.) „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig (eller frelst)." (Marc. 16, 16.) „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.) Disse Ord af vor Frelser paalægge Menneskene at udføre disse udvortes Gjerninger for at blive salige eller frelste.

Paa Pintsefestens Dag sagde Peter til den forsamlede Mængde: „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave." Af dette prophetiske Tilsagn lære vi, at Folket skulde udføre en udvortes Gjerning (lade sig døbe i Vand) for at kunne faae Syndernes Forladelse og sidenefter den Hellig-Aands Gave. Men forud for Iagttagelsen af den udvortes Gjerning skal den indvortes Gjerning foregaae, nemlig at troe og omvende sig. Tro og Omvendelse maae gaae forud for Daaben, og Daaben forud for Syndsforladelsen og Annammelsen af den Hellig-Aand. Deraf kunne vi indsee, hvor unyttig og ubibelsk den Skik er at døbe spæde Børn. De kunne ikke øve Tro og Omvendelse — nødvendige Betingelser, der maae gaae forud for Daaben; hvorfor da forrette denne?

Nogle ansee det for urigtigt at regne Daaben iblandt de væsentlige Principer, anordnede af Gud, hvilke maae iagttages for at erholde Syndsforladelse. Vi svare, at Frelseren og Apostlerne iagttoge dem før os, og derfor føle vi os forpligtede til at følge deres Exempel. Verdens Ødelæggelse i Noe Dage ved Vand var ligesom et Forbillede paa Syndernes Forladelse ved Daab. Jorden var bleven besmittet ved Synd. De Retfærdige bleve bragte ud og frelste fra den syndige Verden ved Vandet, „hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os," siger Peter, „formedelst en god Samvittigheds Pagt med Gud." Noah og hans Familie bleve bortfjernede og adskilte fra Synd og Fordærvelse formedelst Vandet, saaledes bortfjerner ogsaa Daaben, som er et modsvarende Billede, vore Sjæle fra Synd og Fordærvelse formedelst Tro paa den store Forsoning, der skete paa Golgatha. Mange have udtalt sin Forbauselse over, at saadanne Velsignelser skulde kunne erholdes formedelst Daaben. Naaman den Syrer var ligesaa forbauset, da det blev ham sagt, at han skulde toe sig syv Gange i Jordans Flod; men da han adlød det givne Raad, erfarede han, at Guds Ord var sanddru. Hans Spedalskhed, hans legemlige Besmittelse blev derved borttagen, og var et modsvarende Billede paa Frigjørelsen af aandelige Besmittelser i Evangeliets Uddeling ved Daaben i Vand formedelst Tro og Omvendelse. Formedelst Vandet erholdt Naaman en mirakuløs Velsignelse, ligesom og den Blinde, hvilken Frelseren bød skulde toe sig i Siloams Dam, fik sit Syn formedelst Vandet. Efter at være kommen op af Jordans Flod fik Frelseren den Hellig-Aand. Disse Exempler vise tydeligen, at Vand

er bleven bestemt til at være et Middel, hvorved himmelske Velsignelser kunne erholdes. Lader Eder døbe, siger Peter, til Syndernes Forladelse. (Ap. Gj. 2, 38.) Staa op, lad Dig døbe og dine Synder aftvætte, siger Ananias til Saul. (Ap. Gj. 22. 16.) I Staden Samaria blev der en stor Glæde paa dem, som Philippus døbte; de glædede sig, fordi de fik Syndernes Forladelse formedelst Daaben, Ligeledes i Tilfældet med Kammersvenden, (Ap. Gj. 8, 39.) som, efter at være kommen op af Vandet og have faaet sine Synders Forladelse, fik Fred med Gud, hvilket gjorde, at han kunde drage glad sin Vei.

Nogle antage, at de maae føle Guds Naade og at deres Synder ere dem forladne før de blive døbte; men Frelseren og Apostlerne lære os at blive døbte for at kunne faae Syndernes Forladelse. Lader Eder døbe, siger Peter, til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave. At erholde den Hellig-Aand er at føle Guds Naade. Tro og Omvendelse skulde gaae forud for Daaben, men Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave skulde følge efter denne Ordinantse. Ethvert fordomsfrit Menneske kan see, at det stemmer fuldkommen overeens med disse Frelserens Ord: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Dersom Guds Aand var os lovet før Daaben, vilde vor Frelser have sagt, født af Aand og af Vand; men han sagde: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand.“ (Joh. 3, 5.) Hvad Gud har anordnet, bør ikke Mennesket forandre; men vi forandre den af ham indstiftede Orden, naar vi sige, at Mennesket først maa fødes af Aand, dernæst af Vand; eller maa først føle Guds Aands Virkning — annamme den Hellig-Aand — og derefter blive døbt.

Det er denne guddommelige Orden, Peter forkyndte, da han sagde: „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave;“ det er „bliver fødte af Vand,“ saa skulle I blive „fødte af Aand.“ Endog Paulus annammede ikke den Hellig-Aand før sin Daab, skjøndt den Herre Jesus Christus havde aabenbaret sig for ham; han fik ikke Aanden, før hans Synder vare blevne aftvættede ved Daaben, forrettet af Ananias. Der er kun eet Tilfælde, kun et eneste, hvor den Hellig-Aand blev givet før Daaben — jeg mener i den apostoliske Uddeling. Cornelius og hans Venner, der vare komne sammen for at høre, hvad Peter havde at sige dem, annammede den Hellig-Aand, før de bleve døbte. (Ap. Gj. 10, 44.) Dette skete imidlertid blot for at overbevise Peter om, at ogsaa Hedningerne havde Ret til at nyde Evangeliets Velsignelser. Cornelius og hans Venner vare Hedninger, og Peter vilde ikke have tilstedt dem Daab, havde han ikke først seet Guds Kraft hvile over dem. Han betragtede Hedningerne som Afgudsdyrkere, der vare altfor syndige og ugudelige til at annamme Evangeliets Velsignelser tilfælles med Guds Folk — den jødiske Nation. Han kunde ikke forestille sig, at de skulde kunne annamme den Hellig-Aand, og derved beredes til at sidde til Bords med Abraham, Isaak, Jacob og de jødiske Propheter i Guds Rige; men da han saae Guds Aand hvile over dem, blev han forbauset og udbrød strax: „Mon Nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulle døbes, som have annammet den Hellig-Aand, ligesom og vi? Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn.“ Dette Tilfælde, hvori den Hellig-Aand blev meddeelt før Daaben, var en Undtagelse fra en almindelig Regel, og havde sin Grund i særegne Omstændigheder, som allerede viist. Om Gud

anseer det for gavnligt at afvige fra en fast Regel og giver Velsignelser, kan han gjøre saa; men Menneskene have ingen Ret dertil; de maae iagttage den fastsatte Orden, ellers kunne de intet Krav gjøre paa Forjættelsen.

Efter at Elisa havde bestemt, paa hvilken Maade Naaman kunde blive befriet for sin Spedalskhed, kunde Gud godt have borttaget den paa en anden Maade, om han havde ønsket; men paa samme Tid kunde Naaman ikke have gjort Krav paa sin Helbredelse, hvis han ikke først havde gjort, som det var ham betegnet. (2 Kong. 5te Cap.) Dersom vi ville efterleve Evangeliets Forskrifter, er det forjættet os, at vi skulle erholde dets Velsignelser; i modsat Fald have vi Intet at fordre, og det er værre end Daarskab af Menneskene at sige: „Herre, Herre!" uden at holde hans Befalinger.

Det er indlysende, at ydre Handlinger maae iagttages, saavel som Tro og Omvendelse, for at erholde Evangeliets Velsignelser.

Saaledes see vi, at Guds Tjenere fordum vare meget nøiagtige med Udførelsen af Daaben i Vand, da den udgjorde en Deel af Christi Evangelium; tillige er det let at forstaae, at hvis ikke særegne Velsignelser virkeligen bleve modtagne ved Daaben, vilde de ikke have været saa strenge med at indskjærpe dens Overholdelse. Dersom, ifølge Nogles Mening, Tro, Omvendelse og Bøn ere nok for at kunne annamme Fylden af Evangeliets Velsignelser, saa vilde Daaben selvfølgelig være forgjæves og behøvede ikke at efterkommes. Det vilde have været en unyttig Handling for Naaman at toe sig syv Gange i Jordans Flod, hvis det havde staaet i hans Magt at blive helbredet ene og alene ved Tro, Omvendelse og Bøn. Ligeledes vilde det have været Daarskab af Noah og hans Familie at udføre et saadant timeligt Arbeide, som at bygge Arken, forudsat de kunde have faaet den samme Velsignelse ved Tro, Omvendelse og Bøn. Fremdeles, det vilde have været Daarskab af Israeliterne at offre Dyr for at faae Tilgivelse for deres Synder, dersom de kunde have erholdt denne Velsignelse ved Tro, Omvendelse og Bøn. I lige Maade var det i den evangeliske Uddeling meget ufornuftigt af de tre tusinde Personer, som paa Pintsefestens Dag lode sig døbe, at underkaste sig det Besvær, der følger med Daaben, hvis de kunde have erholdt de samme Velsignelser blot ved Tro, Omvendelse og Bøn. Kammersvenden vilde ikke have steget af sin Vogn og gaaet med Philippus ned i Vandet, dersom der ikke var fordret Andet end indre Gjerninger for Annammelsen af Evangeliets Velsignelser; ei heller vilde Ananias have befalet Saul at staae op, lade sig døbe og faae sine Synder aftoede, dersom han ikke havde været sikker paa, at den ydre Handling, Daaben, nødvendigviis maatte ledsage den indre Handling, nemlig Tro og Omvendelse, for at Saul kunde komme i Besiddelse af Evangeliets Velsignelser. Paulus vilde ikke have døbt de tolv Mænd, omtalte i Ap. Gj. 19de Capitel, hvis alene aandelige Virkninger i Sindet kunde have forskaffet dem den Hellig-Aands Gave; ei heller vilde han have døbt Stephanæ Huusfolk, eller Crispus og Cajus (1 Cor. 1, 14.), og ligesaa lidt vilde han have tilladt Apollos at „vande" eller at døbe dem, som han „plantede" eller opvakte til Troen, (1 Cor. 3, 6.) med mindre Daaben var absolut nødvendig for Annammelsen af Evangeliets Goder. Ei heller vilde Peter, idet han taler om Noe og hans Families Frelse ved Vandet, have sagt: „Hvis Modbillede, Daaben, nu frelser os, (1 Petr. 3, 21.) og ikke heller vilde Christus have sagt: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han

ikke indkomme i Guds Rige." Jeg kunde anføre mangfoldige Beviser af dette Slags; men mere end nok er allerede sagt til at bevise, at Daab er absolut nødvendig tilligemed Tro og Omvendelse.

Jeg vil nu bestræbe mig for at paavise, paa hvilken Maade Daaben blev forrettet. Det er aabenbart, at der kun gaves een Maade, hvorpaa denne Ordinantse administreredes, og denne Maade blev nøiagtigt efterfulgt af Apostlerne. For bedre at kunne forstaae denne Gjenstand, er det nødvendigt at anføre nogle af de Omstændigheder, hvorunder Daaben blev forrettet.

Skriften siger, at Johannes døbte i Ænon, fordi der var meget Vand. Havde Bestænkelse været den rette Døbemaade, vilde han vistnok ikke have gaae til Ænon, fordi der var meget Vand paa det Sted; thi til at bestænke hele Juda vilde der ikke medgaae synderligt meget Vand, hvilket han kunde have faaet, uden at begive sig til Ænon. Vi underrettes i Skriften tillige om, at han døbte Frelseren i Jordan, og at Jesus, efter at være døbt, kom op af Vandet, hvilket udtrykkeligen antyder, at han havde været nede i Vandet, for at Daaben kunde blive udført paa den rette Maade. Atter taler Skriften om Kammersvenden, at han gik ned i Vandet med Philippus, og derefter kom op ud af Vandet. Enhver, der er begavet med Fornuft og Tænkeevne, maa upaatvivlelig indrømme, at dersom Bestænkelse af lidt Vand paa Hovedet havde været tilstrækkeligt, saa vilde disse Personer aldrig være gaaet ned i Vandet for at modtage denne Ordinantse. Paulus giver os i sine Breve et bestemt Vidnesbyrd til Gunst for Neddyppelsen; thi han siger, (Col. 2, 12. Rom. 6, 4.) at de Hellige vare blevne „begravne med Christo ved Daaben."

Det er klart, de kunde ikke være blevne begravne ved Daaben, dersom de ikke havde været aldeles nedsænkede i eller omsluttede af Vandet. En Gjenstand kan ei siges at være begravet, naar nogen Deel af den ligger utildækket. Saaledes kan heller ikke et Menneske være begravet ved Daaben, med mindre hele Personen nedsænkes i det vaade Element. Denne Forklaring af Apostelen med Hensyn til Døbemaaden stemmer skjønt overeens med hvad Frelseren lærte: „Uden Nogen bliver født af Vand," osv. At fødes af en Ting betyder at være indesluttet deri og at opreises eller at fremkomme deraf. At fødes af Vand maa altsaa betyde, at nedsænkes i Vandet og atter at blive bragt ud deraf. Jeg antager, Nok er allerede bleven sagt for at overbevise ethvert fornuftigt og fordomsfrit Menneske om, at Nedsænkelse eller Neddyppelse i Vandet var Maaden, hvorpaa Daabsordinantsen udførtes i Christendommens første Dage, da Evangeliet forkyndtes i sin Reenhed og Fylde; derfor vil jeg slutte mine Bemærkninger om dette Punkt.

Af Ebræernes 6te Capitel lære vi, at Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave regnes blandt Evangeliets første Principer. Det er vel bekjendt for Alle, at denne Ordinantse, saavel som Daab ved Nedsænkelse til Syndernes Forladelse, ganske forsømmes i de nuværende christne Kirkesamfund. Nogle faa Bemærkninger over denne Gjenstand haaber jeg derfor ville ikke være uden Interesse.

Vi have flere Exempler paa, at Jesus lagde Hænder paa de Syge og helbredede dem; og ved Overdragelsen af Fuldmagten til Apostlerne, hvorom en Beretning er given i Marci 16de Capitel, siger han: „Disse Tegn skulle følge dem, der troe; de skulle lægge Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes," osv. Ananias lagde sine Hænder paa Saul, som strax fik sit Syn, efterat denne Ordinantse var administreret. Da Paulus leed Skibbrud paa Øen Malta, lagde han sine Hænder

paa Publius' Fader, Øens øverste Øvrighedsperson, og helbredede ham for hans Feber. Disse faa Exempler vise klarligen, at Haandspaalæggelse er indstiftet af Gud som et Middel, hvorved himmelske Velsignelser kunne erholdes.

Endskjøndt de Syges Helbredelse var forbunden med Udførelse af denne Ordinantse, opdage vi dog, naar vi forfølge denne Gjenstand videre, at en endnu større Velsignelse var forbunden dermed. Skriften underretter os om, at Mænd og Qvinder vare blevne døbte i Staden Samaria af Philippus, hvorover de Døbte glædede sig saare. De vare sandsynligviis glade, fordi de havde annammet Syndernes Forladelse ved Tro, Omvendelse og Daab, og for at have faaet en Deel af den Hellig-Aand, der naturligen fulgte dem, efterat de havde faaet en god Samvittigheds Vidnesbyrd formedelst Syndernes Forladelse.

Ved denne Deel af den Hellig-Aand, som de kom i Besiddelse af, begyndte de at see Guds Rige; thi det maa erindres, at Frelseren har erklæret, at Ingen kan see Guds Rige, uden han bliver født paa ny, og i de følgende Vers siger han, at Mennesket maa fødes to Gange, først af Vand, dernæst af Aand. Hine Mænd og Qvinder i Samaria vare blevne fødte af Vand, de havde gjennemgaaet den første Fødsel, derfor vare de istand til at skue Guds Rige, til med Troens Øie at see dets Herlighed og dets forskjellige Velsignelser og Privilegier; men da de ikke vare fødte anden Gang, det vil sige af Aanden, vare de ikke indkomne eller indlemmede i Guds Rige — de vare ikke komne i Besiddelse af Evangeliets Velsignelser i deres Fylde. Da Apostlerne i Jerusalem hørte om Philippus' gode Fremgang, sendte de Peter og Johannes til Samaria for at disse skulde forrette Ordinantsen Haandspaalæggelse. Da de derfor ankom til Samaria, lagde de deres Hænder paa de Døbte og disse fik den Hellig-Aand. Troldkarlen Simon, der saae, at den Hellig-Aand blev given ved Hænders Paalæggelse, tilbød Apostlerne Penge, om de vilde meddele ham Fuldmagt til at forrette denne hellige Ordinantse, saa det er aabenbart, at disse Folk i Samaria bleve fødte af Aanden, bleve indlemmede i Himmeriges Rige, bleve deelagtige i Evangeliets Velsignelser formedelst Hænders Paalæggelse.

Vi ville ogsaa anføre et andet Exempel af samme Slags, hvilket omtales i Ap. Gj. 19de Cap. Paulus fandt tolv Brødre i Ephesus, paa hvilke han lagde sine Hænder, og de annammede strax den Hellig-Aand, det er, de bleve ved denne Ordinantse aandeligen fødte til Guds Rige; tidligere havde de blot seet Guds Rige, da de kun vare fødte af Vand.

Dette var altsaa Evangeliets Orden i Apostlernes Dage: Tro paa Jesum Christum, Omvendelse, Daab ved Nedsænkelse i Vandet til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for Annammelsen af den Hellig-Aand. Naar Menneskene fordum retteligen forstode og efterlevede denne hellige Orden, tilflød der dem strax Kraft, Gaver, Velsignelser og herlige Privilegier; og naarsomhelst denne Orden nøiagtigt iagttages, vil det samme skjønne Resultat opnaaes; men naar den forsømmes, enten deelviis eller ganske, vil hine Velsignelser enten formindskes eller aldeles ophøre.

Ved Overdragelsen af Fuldmagten til Apostlerne sagde Jesus, at nogle overordentlige Gaver skulde tildeles dem, som vare denne Tingenes Orden lydige. See Marci sidste Capitel. I 1 Cor. 12 Cap. giver Paulus en fuldstændigere Beskrivelse over de forskjellige Gaver, der ledsagede Evangeliets Fylde; han opregner ni og underretter os om, at de ere Frugter af den Hellig-Aand. Forjættelsen om denne Hellig-Aand er til Alle, saamange Herren vor Gud vil kalde dertil, (Ap. Gj. 2, 38.

39.) og da denne Aand er uforanderlig i sin Natur og sine Virkninger, og da denne ifølge Forjættelsen er uadskilleligt forenet med denne hellige Orden, saa er det baade fornuftigt og bibelsk at forvente de samme Gaver og Velsignelser, naarsomhelst denne Orden iagttages; thi dersom Noah, efter at have bygget Arken, kunde gjøre Krav paa og erholde timelig Frelse ifølge Forjættelsen; og dersom Josva, efter at have gaaet rundt om Jericho det bestemte Antal Gange, kunde stige ind i Staden over dens nedstyrtede Mure og tage dens Indbyggere tilfange; og dersom Israeliterne, efter at have bragt de paabudne Offre, kunde ifølge Forjættelsen erholde Forladelse for deres Synder; og dersom Naaman, efter at have efterkommet Elisas Raad at toe sig syv Gange i Jordans Vande, kunde gjøre Krav paa og erholde sin Sundhed; og endelig, dersom den Blinde, efter at have toet sig i Siloams Dam, kunde gjøre Fordring paa den forjættede Helbredelse og virkeligen faae den, — da siger jeg med Sindighed og Bestemthed, at naarsomhelst Nogen vil lægge sine Fordomme, vildfarende Traditioner og secteriske Begreber til Side, og underkaste sig Jesu Christi Evangelii Orden, findes der Intet under Himmelen, som kan hindre ham fra at gjøre Krav paa og at erholde den Hellig-Aands Gave og alle Velsignelser, som hørte Evangeliet til i den apostoliske Tidsalder.

For at blive frelst i Guds Rige maae vi annamme den Hellig-Aand, og for at kunne annamme den Hellig-Aand maae vi troe paa den Herre Jesum Christum, derefter omvende os fra vore Synder, (det er at forsage dem) gaae frem og lade os begrave i Vandet til Syndernes Forladelse og derefter annamme Haandspaalæggelse.

Men der er een Ting, som jeg ikke har omtalt, og det er endog en Ting af stor Vigtighed. Hvad jeg sigter til er Myndigheden til at forrette Daabens og Haandspaalæggelsens Ordinantser. Uden at disse Ordinantser blive udførte af En, der virkeligen er sendt af Gud, ville Velsignelserne ikke følge. Apostlerne og de halvfjerdsindstyve Disciple vare ordinerede af Jesum Christum til at forrette Evangeliets Ordinantser, hvorigjennem de evige Verdeners Gaver og Velsignelser ene kunde erholdes. Derfor sagde Christus til Apostlerne: „Hvem I forlade Synder, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne," (Joh. 20, 23.) det er, at Enhver, som vilde komme frem i Ydmyghed, oprigtigt angrende sine Synder, og annamme Daab af Apostlerne, skulde blive tilgiven for sine Synder formedelst Forsoningen ved Jesu Christi Blod, og ved Hænders Paalæggelse erholde den Hellig-Aand; men den, som ei vilde underkaste sig denne Orden, maatte fremdeles beholde sine Synder. Med Hensyn hertil er det Paulus siger: „Vi ere en Livsens Lugt til Liv og en Dødsens Lugt til Død." (2 Cor. 2, 16.) Han administrerede Liv til dem, som annammede Evangeliet, hvilket han havde Myndighed til at forvalte, men Død til dem, der negtede at være Evangeliet lydige.

Denne Magt og Myndighed til at forvalte i Evangeliets Tjeneste meddeelte Apostlerne til Andre, saa at Apostlerne vare ikke de eneste, der indehavde dette ansvarsfulde Embede. Og enhver Mand, der i hvilkensomhelst Tidsalder har Myndighed til at forvalte Evangeliets Fylde, bliver i denne Henseende liig Apostlerne, nemlig en Bringer af Liv til Livet eller Død til Døden, eftersom hans Budskab bliver annammet eller forkastet. Indtil man derfor kan finde En, der har dette Embede, En, som har Myndighed til at døbe og lægge Hænder paa, kan Ingen paa nogensomhelst Maade annamme disse Ordinantser eller vente de ovennævnte Velsignelser, hvilke kun kan erholdes, naar

Ordinanserne blive udførte med guddommelig Myndighed.

Man kan meget let indsee, at Fuldmagten til at forrette Evangeliets Ordinantser har været borte i mange Aarhundreder; thi Ingen kan have denne Fuldmagt medmindre han faaer den ved directe Aabenbaring, enten ved Guds egen Røst, som Tilfældet var med Moses, eller ved Engles Betjening, hvorved Johannes den Døber fik sit Kald, eller ved Prophetiens Gave, hvorved Paulus og Barnabas fik deres. (Ap. Gj. 13, 2.) Det er et Factum, at Menneskene have fornegtet directe Aabenbaring i mange hundrede Aar, følgelig have de ikke faaet nogen, og kunne saaledes ikke være sendte af Gud til at forvalte Evangeliets Fylde.

Gud sender aldrig en Mand til at udrette Noget for sig, uden han aabenbarer sig for ham, eller med andre Ord, sender aldrig en Mand med et Budskab, uden han umiddelbart aabenbarer dette Budskab for ham. Kirken, som Apostlerne oprettede, forfaldt efterhaanden, „drog ud i Ørkenen," mistede sin Fuldmagt (det hellige Præstedømme) og afveg fra Guds indstiftede Orden, hvorved den tillige tabte sine Gaver og Velsignelser; Lovene overtraadtes, Evangeliets Ordinantser forandredes, Daab ved Nedsænkelse i Vandet forandredes til Bestænkelse, og Haandspaalæggelse blev aldeles forbigaaet; Prophetien foragtedes og Tegnene, som skulde følge, troede man ikke længere paa. (Aab. 12, 6. Esaias 24, 5.) Følgen heraf var, at Hedningerne bleve afskaarne fra Evangeliets Fylde og dens Velsignelser, hvilket Paulus sagde til dem i Rom. 11, 22: „Om I ikke blive ved i Guds Godhed, skulle ogsaa I afhugges."

Johannes taler i sin Aabenbaring 14, 5. 6. om Evangeliets Gjengivelse, efterat han i sit 12te og 13de Capitel har talt om Kirkens Flugt til Ørken og om Dyret, det er Hedningerne, der skulde føre Krig mod de Hellige og overvinde dem: „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden." Det er indlysende, at denne Propheti skulde opfyldes inden Frelserens anden Tilkommelse.

For at de, i hvis Hænder dette lille Skrift monne komme, skulle vare uden Undskyldning paa den store Herrens Dag, bærer jeg herved Vidnesbyrd om, formedelst Aabenbaring fra Gud, at denne Prophetí allerede er begyndt at opfyldes, at en Engel fra Gud har besøgt Jorden i disse sidste Dage og gjengivet det, som saa længe har været tabt, nemlig Præstedømmet, Rigets Nøgler, det evige Evangeliums Fylde, og befalet Mennesker i Kjødet at raabe til de kloge Jomfruer: „Brudgommen kommer; gaaer ham imøde!" (Matth. 25, 6.) for at vække dem af deres Slummer, døbe dem til Syndernes Forladelse, at de kunne annamme den Hellig-Aands Gave og derved „gjøre deres Lamper tilrette," og blive beredte for Brudgommens Komme; thi siger Malachias 3, 2: „Hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan staae, naar han skal sees? thi han er som en smeltende Ild og som Tvætterens Sæbe." Vi svare, kun de, der omvende sig fra sine Synder og annamme det Budskab, Gud nu lader forkynde, kun de, der ville forsage deres vildfarende Traditioner og befrie sig for de geistlige Leiesvendes fordærvelige Indflydelse, hvilke Gud aldrig har sendt, og i hvilke han ikke finder Velbehag. I Jesu Christi Navn bærer jeg herved Vidnesbyrd om, at Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud har sendt mig for at raabe til alle Oprigtige: „Gaaer bort fra hende, (Babylon) I, mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." (Aab. 18, 4.) Og jeg forkynder i Jesu Christi Navn, formedelst den Hellig-Aands Vidnesbyrd, at Guds Vrede er optændt mod den religieuse Verdens Vederstyggeligheder, Hykleri og Ryggesløshed, og fra Himlene har han udtordnet sin Vrede mod dem, som „prædike for Penge og lære for Vindings Skyld," og medmindre de hasteligen omvende sig og blive døbte til Syndernes Forladelse og annamme Budskabet, som den Almægtige nu lader udgaae til alle Nationer, ville de fortæres af Menneskens Søns Herlighed ved hans anden Tilkommelse, hvilken nu er nær forhaanden, ja ligesor Døren.

Kjøbenhavn 1860. (Andet Oplag.)
Udgivet og forlagt af **J. Van Cott**. — Trykt hos F. E. Bording.